

φο! Κόλαση, κόλαση τρομερή! Συλλογιόμουν τί πόνος πρέπει νάχη κάποια καρδιά τὴν ὥρα ἐκείνη, κάποια καρδιά ποῦ θαρροῦσε πῶς τὴ θυμοῦμαι, καὶ πήγαινα νὰ λιώσω ἀπὸ τὴ λύπη. Ζητοῦσα νὰ ξετιναχτῶ, νὰ ξυπνήσω, νὰ δῶ τὴν ἀγάπη μου, νὰ θυμηθῶ τὸνομά της, νὰ θυμηθῶ τὸν τόπο, τὴν ὥρα, νὰ τρέξω νὰ τὴ ρωτήσω τί εἶναι ποῦ εἶχαμε στὸ νοῦ μας νὰ κάμουμε, νὰ μοῦ τὸ πῆ νὰ γλυτώσω, νὰ φέξῃ πάλι ἡ ψυχὴ μου, νὰ ζήσω καὶ νὰ χαρῶ, — κι ὅσο πολεμοῦσα νὰ ξυπνήσω, τόσο δυνατώτερα μοῦ τὸν ἔδενε τὸ νοῦ μου ἡ μαύρη μοῖρα ποῦ μὲ κράταγε βυθισμένο σὲ κείνη τὴν καταχνιά. Ὁρες ὥρες μοῦ ἠρχότανε μιὰ λάμψη κ' ἔβλεπα ἕνα ἴσκιό μέσα στὴν καταχνιά, κάτι μοῦ ἔλεγε πῶς αὐτὸς ὁ ἴσκιος εἶταν ἡ κόρη ποῦ ἤθελα ν' ἀνταμώσω, ἔκανα νὰ τρέξω κοντά της, κι ἄξαφνα ἔπεφτα σὲ μεγαλύτερο βῦθος! Κόλαση φοβερή! Ἴδρος ψιλὸς μὲ περέχυνε, γύρευα νὰ γογγύξω καὶ δὲ μποροῦσα. Σὰ νὰ λιγοθυμοῦσα σιγὰ σιγὰ. Σὰ νὰ βυθιζόμουν στὴ σκοτεινότερη καταχνιά τῆς ἀπελπισίας. Θὰ πεθάνω, θὰ πεθάνω, δὲ γίνεται, ἔλεγα. Καὶ κεῖ ἀπάνω, σ' ἔστειλε ὁ Θεὸς καὶ σκουντούφλησες στὸ δεματί, κ' ἔπεσες ἀπάνω μου, καὶ ζύπνησα, καὶ βρῆκα τὴ Φρόσω μου, κ' εἶδα τὸ φῶς.

A.

Ἀλεξίς καὶ Δώρα

Ἐλεγείο τοῦ Γκαϊτε.

Ἀχ! τὸ καρδίαι ἀκράτητο γοργὰ πάντ' ἀρμενίζει
 ἔς τὸ κῦμα τὸ ἀφοιστό, μακρύτερα ὀλονένα!
 Ἀνοίγει ὡς πέρα τοῦ σκαριῦ τὸ αὐλάκιμα, ζοπίσω
 οἱ δέλφινες πηδοῦν, λες καὶ τοὺς φεύγ' ἡ λεία.
 Καλὸ τάξειδι ὅλα δηλοῦν ἀργοδουλεῖ ὁ ναύτης
 ἤσυχος ἔς τὸ πανί, ποῦ αὐτὸ γιὰ μᾶς κοπιάζει
 καὶ φτερουγιάζει ὄλων ὁ νοῦς ἔς τὰ ἐμπρός, ὡς οἱ σημαίαις
 ἕνας μόνος σκυφτός ὀπίσω ἀπ' τὸ κατάρτι
 θωρεῖ θλιμμένους τὰ βουνά, ποῦ γερανὰ μακραίνου
 καὶ ἔς τὰ νερά βουλοῦν μὲ τὴ χαρὰ του ἀντάμα.
 Ἐχάθη, ὦ Δώρα, ὡς καὶ γιὰ σὲ τὸ πλοῖο, ποῦ ἔς τὰ ξένα
 τὸν Ἀλεξί σου ἄρπῃ, τὸν φίλο, τὸν γαμπρό σου.
 Μάταια κυττάς γιὰ μὲ καὶ σὺ χτυποῦν οἱ δύο καρδιάς μας
 μιὰ γιὰ τὴν ἄλλη, πλὴν ἡ μιὰ μακρὰ π' τὴν ἄλλη.

Μόνη στιγμή μου, πῶζησα! ὄλαις μοῦ ἀντισιχόνει
 ταις ἄλλαις, ταις ἀγναῖς ἡμέραις, ποῦ ἐπεράσαν.
 Ἀχ! μὲς τὴν ὕστερη στιγμή μ' ἔσε μοῦ ἐπιφανίσθη
 ἀνέλπιστη ζωὴ ἀπὸ θεοῦ σταλμένη.
 Σὺ μὲ τὸ φῶς σου μάταια λαμπραίνεις τὸν αἰθέρα,
 ὦ Φοῖβ, ἐγὼ μισῶ τ' ὀλόρωτό σου φέγγος.
 Μὲς τὴν καρδιά μου συγκλειστός ν' ἀνανεώσω θέλω
 τὴν ἐποχὴ, ποῦ αὐγὴ καὶ βράδυ τὴ θεοῦσα.
 Πῶς ἔβλεπες τὴν εὐμορφίαν καὶ ἀναίσθητ' ἡ ψυχὴ σου
 ἀπόμεινε ἡ νοσοῦ ἔς τὰ οὐρανικά της κάλλη;
 Μὴν κλαίεσαι! Κι ὁ ποιητὴς τὸ αἰνίγμα παρόμοια
 προβάλλει τεχνικὰ περιφραχτό ἔς τὰ λόγια.
 Στὸ σπάνιο πλέγμα τῶν κομψῶν εἰκόνων χείροντ' ὄλοι,
 ἀλλὰ ἔς τὴν συντροφίαν ἀκόμη λείπει ὁ λόγος,
 ποῦ κλεῖ τὴν ἔννοια ὡς εὐρεθῆ κάθε ψυχὴ ἱλαρόνει,
 πνεῦμα διπλὰ τερπνὸ ἔς τὸ ποίημα ξανοίγει.
 Ἀ! γιὰτί τόσο μοῦ ἀργησες, παράργησες νὰ λύσης,
 Ἐβρωτα, τὴ φασικα, ποῦ μοῦ ἔδωσες ἔς τὰ μάτια!
 Καρτερίε δέξινον ἄνεμο τὸ φορτωμένο πλοῖο,
 καὶ τέλος ἀπ' τὴ γῆ μᾶς φύσησε ἔς τὸ κῦμα.

Καιροὶ τῆς νιότης κι' ὄνειρα τοῦ μέλλοντος χαμένα!
 σεῖς πάτε, μοναχὴ μοῦ μὲν' ἡ ὥρα ἐκείνη.
 Ναί, κ' ἡ εὐτυχία μένει μου! Ἄχ, σ' ἀγκαλιάζω, Δώρα!
 κ' ἡ ἐλπίδα μοῦ θυμᾶ τὸ εἰκόνησμά σου μόνον.
 Συχνὰ νὰ πᾶς εἰς τὸν ναὸ σεμνὴ καὶ στολισμένη
 σ' εἶδα καὶ γιορτερὴ ἔς τὸ πλάγι τὴ μανουῖλα.
 Γοργή, δροσάτη, τοὺς καρπούς ἔπαιρνες ἔς τὸ παζάρι
 τὸ ἀγγεῖο σου ἡ κεφαλὴ τί θαρρετὰ κινούσε,
 ποῦ ἔς τὸ πηγᾶδι ἐγέμισες! καὶ ἀνάφαινε ἀπ' ὅλα
 τράχηλος καὶ λαίμος καὶ τὸ καλὸ σου σείσμα.
 Ἐτρομάξα πολλὰς φοραὶς μὴ σοῦ ξεγύρ' ἡ στάμνα,
 ἀλλ' ἦταν στερεὴ ἔς τὸν ποδολόγο ἀπάνω.
 Συνήθιζα νὰ σὲ θωρῶ, γειτόνισσά μου ὠραία,
 ὅπως θωρεῖ κάνεις τ' ἀστέρια, τὸ φεγγάρι
 θεάζει τα καὶ χαίρεται, ἀλλὰ νὰ τὰ κατέχη
 πόθος κάνεις δὲν ζῆ ἔς τὸ γαληνό του στῆθος.
 Ἐφύγατ' ἔτσι, χρόνια μου! Τὰ σπίτια μας χωρίζαν
 εἴκοσι μοναχὰ πατήματα καὶ ἀκόμη
 Δὲν εἶχε ἔς τὸ κατῶφλι τῆς τὸ πόδι μου πατήση.
 Καὶ τώρα τὸ φοιχτό μᾶς διαχωρίζει κῦμα!
 Πλαστὰ μόνον, ὦ θάλασσα, τὰ οὐράνι ἀντιφεγγίζεις
 χρῶμα νυχτὸς γιὰ μὲ τὸ ἐξάισιο γαλανὸ σου!

Ὀλ' ἀναδεῦαν ἔς τὸν γιαιλό κ' ἦλθε παιδί τρεγᾶτο
 ἔς τὴν πατρικὴ μου αὐλή, ἔς τὸ πλοῖο νὰ κατέβω,
 καὶ μοῦ πε' ανοίγουν τὸ πανί, σαλεύει ἔς τὸν ἀέρα
 κ' ἡ ἄγκυρα μὲ ὀρμὴ ξεσπείτα ἀπὸ τὸν ἄμμο.
 Ἀλεξί, ἔλα! Κι ὁ αγαθὸς πατέρας τότε ἀπλόνει
 χέρι εὐλογητικό ἔς τὸ ὀλόγουρο κεφάλι
 κ' ἡ ἐγνοιαστικὴ μητέρα μου μοῦ δίδει ἕνα δεματί,
 πῶκαμε ἔς τὴ στιγμή. Καὶ οἱ δύο τους μὲ φωνάζαν
 εὐτυχισμένους γύρισε, πλούσιος κ' εὐτυχισμένος!
 Μὲ τὸ δεματί ἐγὼ φοιχτό ἔς τὴν ἀμασχάλη
 ἐχύθηκα νὰ κατέβω μὲς τὸν αὐλόγουρό μου
 κ' εὐρῆκα ἐσένα ὀρθὴ ἔς τοῦ κήπου σου τὴ θύρα.
 Τότε μοῦ χαμογέλασες κι', Ἀλεξί, μοῦ πες, κείνους,
 ποῦ ὀγλοβσοῦν αὐτοῦ, συνταξιδιώταις θά χ' ἦς;
 Ἐξένους γιαιλὸς τώρα θὰ ἰδῆς καὶ πλούσιους πραγματεῖαις
 σὺ θὰ πραγματευθῆς, στολῖδια τῶν κυράδων.
 Ἀλλὰ κ' ἐμὲ μιὰν ἑλαφρὴ νὰ φέρης ἄλυσιδα
 ἄχ τόσο τὴν ποθῶ! κ' εὐχάριστη πλερόνου.
 Νὰ σ' ἐρωτῶ σταματήσης γιὰ τὴν παραγγελίαν σου.
 ὡσὰν πραγματευθῆς, τί σχῆμα καὶ τί βάρος.
 Πολὺ μετριόσου ἔς τὴ τιμὴ κ' ἐθώρια τὸν λαίμο σου,
 ποῦ ἔθελε στολισμὸ σὰν τῆς βασιλισσᾶς μας.
 Αὐθαῖν' ὁ ἀχὸς τοῦ καραβιοῦ, καὶ φιλικὰ σὺ μοῦ πες
 πάρε καὶ ὀπωρικὰ μαζὴ σου ἀπὸ τὸν κῆπο!
 καὶ πορτοκάλια ὀλόγλυκα νὰ πάρης κ' ἄσπρα σῦκα
 ὀρμη δὲν τὰ γεννᾷ καὶ οὔτε κάθε τόπος.
 Ἐμπῆκα τότε κ' ἔκοβες καρπούς γοργὰ, ποῦ ὡς βαρὴ
 χρυσὰ τὸ ἀνασυρτὸ φουστάνι ἐσακκουλιάζαν.
 Μοῦ εὐχάνουν, σοῦ λεγα συχνὰ, καὶ ἀκροκοιμένους ἄλλος
 καλλίτερος καρπὸς σοῦ ἐγλίστερα ἔς τὴν παλάμη.
 Ἐμπῆκες τέλος κ' εὐρῆκες καλᾶ ἔς τὴ σκιαδα
 κ' ἡ ἀνθιστὴ μυρτιά λυγοῦσε ἀπάνωθὲ μας.
 Ἀρχισες τότε σιωπηλὴ καλὰ νὰ συγκυρίζης
 ἔς αὐτὸ τὰ ὀπωρικὰ τὸ πορτοκάλι πρῶτο,
 ποῦ ὡσὰν χρυσόσφαιρα βαρὺ καθίζει, καὶ κατόπι
 τὸ σῦκο, ποῦ ἀπαλὸ ζουπιὰ τοῦ ἀλλάζει σχῆμα,
 καὶ τὸ κανίσκι μὲ μυρτιαῖς σκεπασθῆ κ' ἐστολισθῆ
 πλὴν δὲν τὸ ἐπῆρα ἐγὼ στεκόμουν. Εἰς τὰ μάτια
 οἱ δύο μας ἐβλεπόμεθα καὶ μοῦ ἴθε μὴ θαμποῦρα.
 Τὸ στῆθός σου γρικῶ νὰ ἐγγίξῃ τὸ δικό μου!
 Ἐκύκλωναν οἱ ἀγκάλαις μου τώρα τὸν θαυμαστό σου
 τράχηλο τὸν λαίμο θερμὰ συγνοφιλοῦσα.
 Ἡ κεφαλὴ σου ἀπόγυρε ἔς τὸν ὦμο μου, καὶ τότε
 καὶ αὐταῖς οἱ ποθηταῖς ἀγκάλαις σου μοῦ ἐπλέξαν
 τοῦ εὐτυχισμένου τὸν δεσμόν. Αἰσθάνθηκα τὰ χέρια
 τοῦ Ἐβρωτος στενὰ μᾶς ἐσφιγγε, κ' ὁ αἰθέρας
 ὁ ξάστερος γιὰ τρεῖς φοραὶς ἐβρόντησε τὰ δάκρυα
 μοῦ ἐκύλησαν μὲ ὀρμὴ κ' ἐκλαίσαμε κ' οἱ δύο μας
 τότε ἀπὸ λύπη, ἀπὸ χαρὰ μᾶς ἀφανίσθη ὁ κόσμος.
 Πλειὸ δυνατὰ πολὺ μ' ἐκράξαν ἔς τ' ἀκρογιάλι.

τὰ πόδια μου δὲν ἤθελαν ἐκείθε νὰ σαλεύσουν,
καὶ σοῦ 'πα' Δώρα! ἐσὺ δική μου νὰ μὴν ἴσαι·
Λιώνια! μοῦ 'πες σιγαλὰ. Τὰ δάκρυά μας τότε
'σάν μιὰ πνοή θεοῦ μᾶς σήκωσε ἀπ' τὰ μάτια.
"Αλεξί! ἀπὸ σιωπώτερα μ' ἐκράζαν καὶ ἀπ' τῆ θύρα
τῆραζε τὸ παιδί, ποῦ μ' ἐζητοῦσε μέσα.
Πῶς τὸ καλάθι ἐδέχθηκε! Πῶς μ' ἐσπρωγνε νὰ πάμε!
Τὸ χέρι ἐγὼ σφιγτὰ πῶς σοῦ ἐκρατοῦς' ἀκόμη!
Πῶς ἦλθα 'ς τὸ καράβι μας; Φαινόμενον μεθυσμένον·
αὐτὸ γνωρίζω ἐγώ. Τὸ ἐπίστευσαν πῶς ἤμουν
καὶ οἱ σύντροφοι καὶ ἀπειράχτο τὸν ἄρρωστον ἀφήσαν·
κι' ὁ ἀγνὸς τοῦ μάρκουρ πλεῖα μᾶς σκέπαζε τὴ γῶρα.
Λιώνια! μοῦ ἐμουρμουρίζεις, ὦ Δώρα, καὶ 'ς τὰ αὐτιά μου
ἦρχ' μὲ τοῦ Διὸς τὸ βροντήμα." 'Σ τὸ πλάγι
τοῦ θρόνου ἡ κόρη του, ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος, στεκότουν,
καὶ οἱ Χάριτες σιμὰ! Θεόσπερχοι οἱ δεσμοὶ μας!

Καράβι, τάχυνε λοιπὸν μ' ὄλο βοηθὸς ἀνέμους!
Πλέριο κοράκι ἐμπρός, κόβε τὸ ἀφρότο κύμα!
'Σ τὸν ξένο φέρε με γιὰ λόγῳ, γιὰ νὰ μοῦ καλοθέσῃ
ὁ χρυσικός εὐθύς τὸν θεῖον ἀραβῶνα.
"Αλυσος πρέπει νὰ γενῆ, ὦ Δώρα, τὸ ἀλυσίδι.
μ' ἐννιά λαιμούς ἀρηθὺς νὰ σὲ περικυκλόνη.
Κι' ἄλλα πολλὰ πολλῶν λογίων στολιδία θὰ σοῦ φέρω·
τὸ χέρι σου χρυσὰ βραχιόλια θὰ στολιζοῦν·
πλούσια θὰ συνορίζονται μακράνδι καὶ καρβουδι,
καὶ ἀντίκρυ 'ς τὸ γλυκὸ ζαφείρι τὸ ὑακοῦτι,
καὶ τὸ χρυσάφι τεχνικὰ θὰ δένη τὰ πετράδια.
Πῶς χαίρεται ὁ γαμπρὸς ὁ ἴδιος νὰ στολιζῆ
τὴ νύφη! 'Εγὼ μόλις ἰδῶ μαργαριτάρια, ὁ νοῦς μου
εὐθύς 'ς ἐσὲ πετᾷ. Καὶ ὡς βλεπῶ δαχτυλίδι,
'ς τὸν λογιμοῦ μου φαίνεται τὸ εὐμορφὸ σου σήμα
τοῦ μακρουλοῦ χερσιοῦ. Θὰ πάρω, θ' ἀνταλλάξω.
'Απ' ὅλα τὸ καλλίτερο σύ πρέπει νὰ διαλέξῃς
γιὰ σὲ μετὰ χαρᾶς θὰ 'δίδα τὸ φορτίο.
Κι' ὄχι μονάχα ὁ πωθητὸς στολιδία καὶ πετράδια
ἀλλ' ὅ,τι εἶναι χαρὰ νοικοκυρᾶς σοῦ φέρνει·
φιλά μαλλιῶ σκεπασμάτα μὲ πορφυρὰ κενάρια
γιὰ κλίνη μαλακῆ, ποῦ θὰ μᾶς περιλάβῃ·
πολύτιμο λινόπανο, νὰ κάθεται νὰ ὀφθῆς
ἐμὲ κ' ἐσὲ σκουτὰ καὶ ἀκόμη κ' ἐνὸς τρίτου.
Κοιμήσετέ μου τὴν καρδιά, εἰκόνες τῆς ἐλπίδος!
'Ω, σῴστε μου, θεοί, τῆ στία μου ὅπου μανίζει!
'Αλλὰ καὶ αὐτὴν ξαναποθῶ τῆ θλιβερῆ χαρὰ μου,
ἡ μέριμνα ψυχρὴ καὶ ἀτάραχη ὡς μὲ φθάνῃ.
Τῶν Ἐρινύων τὰ δαδιά καὶ ἀλύσιμα Κερβέρου
δὲν σκιάζουν τὸν κακὸ 'ς τ' ἀνέλιπδα λημέρια,
καθὼς ἐμὲ τὸ φάντασμα, ποῦ ἀτάραχο μοῦ δείχνει
πέρα τὴν πωθητῆ· τοῦ κήπου τῆς ἡ θύρα
ἀκόμη μένει διάπλατη, κ' ἐμβαίνει κάποιος ἄλλος!
ὡς καὶ γι' αὐτὸν καποτὶ ὡς καὶ 'ς αὐτὸν τὸ σῦκο
δίδει τὸ δυναμωτικὸ μέλι του! 'ς τῆ σκιαδὰ
γλυκοτραβᾷ καὶ αὐτὸν; καὶ αὐτὸς τῆς πάει κατόπι·
Τυφλώσετέ με σεις θεοί! τῶν ἀνιστορημάτων
ἀπ' τὸ μνημονικὸ σῴστε μου κάθε εἰκόνα!
Εἶναι κοπέλλα δὲ καὶ αὐτῆ! κι' ὅποια 'ς τὸν ἕνα πέφτει
εὐκολῆ, αὐτῆ γοργὰ στρέφει καὶ 'ς ἄλλον πάλι.
'Ω τώρα, Δία, μὴ γελᾷς μὲ πατημένους ὄρκους!
Βρόντα, πελέκα ἐκεῖ! — Τοὺς κερανοῦς σου κράτει!
Τὰ σκελετὰ σου σύγγερα ζαπόστειλε 'ς ἐμένα!
'Σ τὸ σκότος τῆς νυχτὸς τὸ φλογερὸ σου ἄς πέσῃ
ἀστραποπέλεκτο 'ς αὐτὸ τὸ δύστυχο κατάρτι!
Σκόρησε 'ς τὰ νερὰ τοῦ καραβιοῦ τὰ ξύλα,
χάρισε 'ς τ' ἄγρια κύματα τούταις ταῖς πραγματεῖαις
κι' ἄρπαγμα δός' ἐμὲ νὰ γίνω τῶν δελφίνων!

Παύσετε, Μούσαις! Μάταια πασχίζετε νὰ εἰπῆτε,
πῶς λύπη καὶ χαρὰ 'ς τὸν ἔραστῆ ξαλλάζει.
Τοῦ ἔρωτος τὸ λάθωμα δὲν ἰαίνεται· πλὴν μόναις
σεῖς δίδετε, ὦ καλαῖς, ξαλάφρωμα τοῦ πόνου.

[Μετάφρασις]

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

"ΗΘΗ Ἐπαρχιακά.

— 'Εδῶ, ἐδῶ, καλῶς τονε!... Βάλε δύο λίτρες
τοῦ σιῶρ Γιακουμάκη, νὰ τ'ζη κάμη ψητές!»

Ὁ Γιακουμάκης δὲν ἐκράτησε πλέον τὸ ἐξαί-
σιον μειδιάματός του.

«'Αν εἶνε τὰ ἴδια οὔλα, παιδιὰ μου» τοῖς εἶπεν
«οὔλα καλὰ καὶ βλοημένα. Ἀπὸ δῶ ποῦ προ-
τωῆρθα θὰ πάρω, νὰ σε χαρῶ. Βάλε μου, κουμ-
πάρε, δύο λίτρες!»

Καὶ ὁμιλῶν ἀκόμη, ἐστράφη πρὸς μερικὸς γνω-
ρίμους, τοὺς ὁποίους τὸρα ἔβλεπε, καὶ τοὺς ἐχαίρε-
τισε ἐγγιζῶν μὲ τοὺς δύο δακτύλους τὸ φροντίνι
τοῦ κασκέτου του. Τόσον σοβαρὸς ἦτο καθ' ὁδὸν ὁ
χαριετισμὸς του ἀνέκαθεν καὶ ὄχι ἀπὸ σήμερον ποῦ
ἦτο ἐπίδοξος συμπέθερος τοῦ Τοκαδέλου... Ἦλθεν
ἡ σειρά του, τοῦ ἐζύγιον τὸ ψάρι, τὸ ἐτύλιξεν ἐκεῖ-
νος εἰς ἕν χαρτίον τὸ ὅποιον ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν σπέ-
πην του καὶ ἐξεκίνησε διὰ τὸ σπῆτι. Κανεὶς σχεδὸν
εἰς τὸν δρόμον δὲν τον ἐζήλευε διὰ τὸ ὀψώνιον του.
Καὶ ὁ πτωχότερος ἐδῶ ἅμα ἔλθῃ ἡ τσιπουρα θὰ
οἰκονομῆσῃ καὶ θὰ τὴν ἀγοράσῃ. Δὲν ἐννοεῖ νὰ νη-
στεύσῃ τὸν νόστιμον ἰχθύν, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται
νὰ μείνῃ νηστικός ὅλην τὴν ἐπομένῃν ἑβδομάδα.
Θὰ τον συνοδεύσῃ μὲ ἀλιᾶδαν, θὰ φάγῃ μέχρι διαρ-
ρήξεως ἕνα πιάτο πυραμιντάλε καὶ ὅταν κατόπιν
θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον νὰ πῆ καὶ νὰ εὐ-
φρανθῇ, θὰ βεβαίωσῃ μὲ στόμφον—τὴν ἰδίαν ὁμιλίαν
θὰ κάμνουν καὶ οἱ ἀφεντάδες εἰς τὴν Λέσγην, — ὅτι
τὸ ψάρι σήμερον ἦταν ἕνα ἀμύγδαλο καὶ ὅτι ἀπο-
λάδισε μὲς τὴν παδέλα σὰ νὰ ἦταν κοιλιά βωινῆ...
'Α, κὲ ρόμπα!

Ὁ Γιακουμάκης, παρέδωκε τοὺς ἰχθύς εἰς τὴ
σιῶρα Νένε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ νιφθῇ
ὑπεράνω τοῦ νεροχύτου.

«Ψάρι; ψάρι;» ἠρώτησεν ἡ Γιακουμάκαινα ἀπὸ
μέσα μὲ χαρὰν, ἐννοήσασα ἀμέσως τὸ ὀψώνιον ἀπὸ
τὰ μισουλίσματα τῶν γαλῶν. «Γιὰ, γιὰ, μωρὴ
Νένε. Τζόγια! Τὸ βράδου ψητό, ἔ;»

— Ψητό, ἀμὴ δὰ βραστὸ θάν το κάμουμ!» τῆ
ἀπήντησεν ὁ Γιακουμάκης, ὁ ὅποιος ἀπὸ χθὲς ἐξη-
κολούθει νὰ κάμνῃ τὸν παράξενον. Εἰσερχόμενος δὲ
εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ τὸ μάρκτρον μεταξὺ τῶν χειρῶν,
προσέλαβεν ἀκόμη σοβαρωτέραν ἔκφρασιν καὶ ἀνήγ-
γειλε:

«Τοῦ τῶπα τοῦ ἀφεντὸς νὰ μας κάμη τὴ χάρι
νὰ μὴ ματακοπιᾶσῃ ἄλλο ἐδῶ. 'Ψυχάσαμε.»

Ἡ Μαργαρίτα ὠχρίασεν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε,
οὔτε κἂν ἀνύψωσεν ἀπὸ τὸ ἐργόχειρόν της τοὺς ὀφ-
θαλμούς. Ἡ ἀγαθὴ Γιακουμάκαινα ὁμῶς δὲν ἐκρα-
τήθη καὶ ἠρώτησε:

«Μὴ λάχῃ καὶ τοῦπες κανένα λόγο ἄσκημο τοῦ
παιδιοῦ; Ὁ σιῶρ Τόνης δὲ σου φταίει σὲ τίποτα!
(λόγοι εἰλικρινεῖς αὐτοί, διότι ἡ Γιακουμάκαινα οὔτε
εἶχεν ἐννοήσει οὔτε εἶχε μάθει τίποτε περὶ τοῦ ἔρωτος
τοῦ ἐκκολαφθέντος ἐν τῇ οἰκίᾳ της).